

РЕШЕНИЕ

№ 270

гр. София, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Доротея Кехайова
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Богданка Н. Гешева
като разгледа докладваното от Ани Захариева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20211100603321 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 05.05.2021 г. по НЧХД № 19730/2019 г. на СРС, НО, 129 състав, подсъдимата Д. Н. Д. е призната за невиновна и оправдана на основание чл. 304 от НПК по обвинението ѝ да е извършила престъпления по чл.182, ал.2 от НК.

Срещу присъдата е постъпила въззивна жалба от частния тъжител Ц., в която се твърди незаконосъобразност и несправедливост, иска се отмяна на съдебния акт и постановяване на нов от въззивната инстанция, с който подсъдимата да бъде призната за виновна по повдигнатото ѝ с тъжбата обвинение. В жалбата се развиват доводи, че събраните по делото доказателства категорично установяват, че подсъдимата не изпълнява съзнателно съдебното решение по гр. д. № 204/2014 г. на СОС, непредоставяйки възможност за осъществяване на лични контакти между тъжителя и сина му. В жалбата се навеждат твърдения за предубеденост на съдебния състав постановил присъдата, като се посочва, че председателя на състава е отхвърлял доказателствени искания, не е предоставил възможност на тъжителя за задаване на въпроси към свидетелите, както и е прекъснал пледоарията му по същество. След запознаване с мотивите към присъдата е постъпило допълнение към жалбата, в която конкретно са посочени действия на председателя на 129 състав при СРС, чрез които частният тъжител твърди, че са нарушени правата му, както и че е налице предубеденост на състава, постановил обжалваната присъда. В допълнението е направено искане за провеждане на въззивно съдебно следствие, като се искат допълнителни разпити на детето Л.Б. Ц., свидетеля К.П., допускане до разпит в качеството на свидетел на К.Л., С.В. и М.Т., назначаване на СПЕ. Към допълнението са представени и писмени доказателства, които се твърди, че са относими към предмета на делото и се иска тяхното приобщаване.

Настоящият състав, по реда на чл. 327 НПК, е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото с допълнение към жалбата частният тъжител е поискал провеждане на въззивно съдебно следствие. Съдът намира, че следва да се произнесе по

доказателствените искания направени в допълнението към жалбата след изслушване на страните в съдебно заседание.

В съдебно заседание пред въззивния съд частният тъжител Ц. поддържа жалбата. Счита, че първоинстанционната оправдателна присъда неправилно се основава на показанията на детето Л. Ц., които са непълни поради непредоставяне на възможност на тъжителя да му задава въпроси и симулация на емоционално поведение. Намира, че заключението на СПЕ установява несъмнено, че детето Л.Б. не се страхува от баща си, съответно няма реална причина, то да не иска да ходи при него, а от показанията на свидетеля П. се доказва, че майката системно в годините отчуждава детето, не съдейства на социални власти, прокуратура, полиция и не изпълнява съдебните решения. Твърди, че всяко изпълнение на определения от съда режим на лични контакти с детето е било под натиск и със съдействие на органите на реда, а майката е опитвала чрез разрешени средства да ограничава и репресира бащата. Приема, че с това си поведение подсъдимата е осъществила състава на престъплението по чл. 182, ал.2 от НК, като съзнателно не е изпълнила задължението си, произтичащо от решението на СРС, да предостави възможност за осъществяване на личните контакти между тъжителя и сина му Л. Ц., като не е водела и не е предавала детето в дома на тъжителя. В пространната си пледоария посочва, че подсъдимата не само не изпълнява съдебните решения, но и умишлено отчуждава детето с конкретни действия, изтъква силно влошените отношения между него и подсъдимата след раздялата им, които са рефлектирали на отношенията им с децата и изразява опасение, че връзката му с децата може да бъде окончателно прекратена. Моли съда да признае подсъдимата Д.Д. за виновна по повдигнатото □ с тъжбата обвинение и да □ наложи предвиденото в закона наказание.

Защитникът на подсъдимата – адв. К., намира първоинстанционната присъда за правилна и законосъобразна, а жалбата срещу нея – за неоснователна. Акцентира върху това, че към момента на постановяване на съдебното решение за определяне на режима на лични контакти, детето Л. Ц. нито е ходило на училище, нито е било ангажирано с някаква дейност. Посочва, че към инкриминирания момент детето е посещавало училище и неговият интерес е по-важен от всеки друг интерес, а решението не е съобразено с израстването на децата. Оспорва твърденията на тъжителя, че всички деца на разведени родители не се срещат, считайки, че просто ЧТ не е намерил необходимия път да се вижда с детето и именно неговото поведение провокира нежеланието на Л. Ц. за контакти с баща му. Моли съда да остави в сила оправдателната присъда като правилна и законосъобразна. Претендира и присъждане на направените пред въззивната инстанция разноски, а за направените пред СРС предоставя на преценката на съда.

Подсъдимата Д., в лична защита, заявява, че на 06.12.2019 г. Л. е бил на училище през целия ден от 07.50 сутринта до 17.30-18.00 ч., а след това не се е чувствал добре това е била причината да не може да отиде при частния тъжител. Съобщава, че освен това детето се страхува от своя баща, тъй като той е агресивен към него, злоупотребява с алкохол в негово присъствие, удрял го е, губел го е, говорил е против майка му и брат му и е ограничавал възможността му за контакт с тях докато е живеел при него. Посочва, че във връзка с тези взаимоотношения между бащата и детето е търсила съдействие от социалните, но бащата не се отзовава и целенасочено се възползва от невъзможността това съдебно решение да бъде изпълнено с цел извличане на финансови облаги. Изразява готовност да води сина си, но казва, че Л. живее в страх, не желае да стои близо до баща си и единствената причина е отношението на последния /образувани срещу по-големия син наказателни дела, заплахи за такива срещу Л., дърпане, обиди, унижения/. Твърди, че в годините назад има множество случаи на физическо и психическо насилие от тъжителя спрямо нея, както и към децата – емоционално и моли да бъде оправдана.

В реплика, частният тъжител заявява, че в съдебното решение никъде не пише, че някой трябва да се съобразява с мястото на учене на детето и не отрича, че както преди, така и към настоящия момент няма проблем да води и взема детето на определените дати. Счита, че интересът на детето не е предмет на обсъждане в наказателното производство. Оспорва,

че на първата инкриминирана дата детето е било на училище, твърдейки, че е било болно, но е предпочело да празнува именния ден на дядо си в майчиния му дом. Не възразява срещу твърденията за извършеното от него спрямо детето насилие, но казва, че са лъжи, акцентирайки върху приложени по делото 4 заповеди за насилие от страна на майката спрямо детето и присъда за побой от подсъдимата на тъжителя, като се заканва срещу нея при възможност да я разпита като свидетел.

В предоставеното □ право на последна дума подсъдимата Д. изтъква, че делата във връзка с тези заповеди за незабавна защита са приключили със съдебен акт, който не уважава молбата, а изводите за нанесен от нея побой са основани на неверни показания на свидетели от обкръжението на тъжителя.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите в жалбата и допълнението към нея, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание и след като в съответствие с чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, намери за установено следното:

За да постанови обжалваната присъда, СРС е провел прецизно съдебно следствие, при гарантиране на правото на страните да участват, да сочат доказателства, а на подсъдимата – да се защитава, като въззивният съд намира за неоснователни възраженията на тъжителя за предубеденост на първоинстанционния съдебен състав. В материалите по първоинстанционното дело не се установяват обективни данни съдът да е допуснал твърденията от Б.Ц. нарушения на процесуалните правила, свързани с прекъсване на пледоарията на тъжителя и изготвяне на съдебния протокол от последното съдебно заседание. Напротив, видно от протокола от проведеното на 05.05.2021 г. съдебно заседание, е спазен редът за провеждането му, вкл. поредността на съдебните прения, а в приложеното определение от 12.05.2021 г. съдебният състав е изложил ясни мотиви да остави без уважение искането на тъжителя за допълване на протокола от съдебното заседание и да потвърди отказа на председателя на състава за извършване на поправка, от които е видно съобразяването и с разпоредбата на чл. 296, ал. 2 от НПК. Неоснователни са и възраженията във въззивната жалба за допуснати нарушения на процесуалните правила, касаещи събирането и проверката на доказателствения материал. Първостепенният съдебен състав е обсъдил всички постъпили доказателства и направените искания за събиране на такива и след самостоятелния им анализ е изложил своето мотивирано становище за относимостта им към посочените в чл. 102 от НПК обстоятелства. Положил е и необходимите усилия за изясняване на фактите, включени в предмета на доказване, като е направил своите доказателствени изводи въз основа на всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото.

Въззивният съд, след като подложи на анализ доказателствената съвкупност, не установи възможност въз основа на нея да бъдат направени различни изводи относно фактите по делото, поради което споделя в цялост фактическите констатации на СРС. Въз основа на извършения собствен анализ на събраните доказателства, СГС приема за установено ***от фактическа страна*** следното:

Тъжителят Б.Ц. и подсъдимата Д.Д. били съпрузи, като от брака си имат две деца - Б.Б. Ц. /роден на **** г./ и Л.Б. Ц.а /роден на **** г./. След прекратяване на брака им през 2010 г., упражняването на родителските права по отношение на децата било предоставено на майката Д.Д. и е бил определен режим на лични отношения между бащата и децата. Определеният режим не се е изпълнявал редовно, като причините за това били влошените отношения между родителите. С Решение № 477/19.11.2014г., постановено по гр. д. № 204/2014 г. на Софийски окръжен съд, влязло в сила на 08.12.2015 г., е определен следният режим на лични отношения между тъжителя Б.Ц. и детето Л. Ц.: от 9.00 часа на 18-ти октомври до 19.00 часа на 25-ти октомври, от 09.00 часа на 16-ти декември до 19.00 часа на 26 декември, от 9.00 часа на 18-ти февруари до 19.00 часа на 22-ри февруари, от 09.00 часа на 29-ти март до 19.00 часа на 9-ти април, от 09.00 часа на 23-ти май до 19.00 часа на 27-ми май, както и всеки първи и трети петък и събота от месеца - от 9.00 часа в петък до 19.00 часа в събота. С това решение е постановено за осъществяване на режима на лични

отношения между бащата и детето Л. Ц. детето да се предава от майката Д.Д. на бащата Б.Ц. в дома, в който живее бащата, находящ се на адрес: гр. София, кв. Бояна, вилна зона „Киноцентър - първа част”, ул. „****”, съответно да се взема от този адрес.

В изпълнение на така определения режим от м. декември 2015 г. до м. август 2016 г. детето Л. Ц. било предадено на баща му и е живяло при него. В този период тъжителят Б.Ц. е ограничавал контактите между сина си Л. Ц. и неговата майка Д.Д., както и с брат му - Б.Б. Ц., като не му давал да разговаря с тях по телефона, както и да се вижда с тях. Когато Л. Ц. настоявал да се чуе и види с майка си и брат си, тъжителят му се карал и говорел нецензурни думи за майката на детето. През август 2016 г. детето Л. Ц. е заживяло отново с майка си, но след това не е искало да ходи при баща си, тъй като се е опасявало и притеснявало, че той отново ще предприеме действия по ограничаване контактите с майка му и брат му и няма да го върне на майката. Въпреки, че подсъдимата Д.Д. всеки път му обяснявала, че има решение на съда, което я задължава да го заведе на адреса на баща му всеки първи и трети петък на месеца, детето категорично отказвало това да се случи. Провеждани били срещи със съдействието на социалните служби, но те почти винаги завършвали със скандали и разприавии между родителите и членове на тяхното семейно обкръжение, поради силно влошените междуличностни отношения, което допълнително травмирало детето Л. Ц. и подсилвало нежеланието му да ходи и на така организирани срещи от социалните служби.

На 06.12.2019 г. /петък, първа седмица от месеца/ подсъдимата Д. е имала задължение да заведе сина си Л. Ц. в 09.00 часа на адреса на баща му, в изпълнение на горепосоченото решение. Тъй като е било петък - учебен ден, детето както винаги отишло на училище. След като се върнало, майката поговорила с него, като му казала, че съгласно решението на съда трябва да го заведе при баща му, но то категорично отказало, както и предишните пъти. На следващата сутрин Л. Ц. се почувствал зле, болял го коремът и имал температура, поради което пак отказал да бъде заведен в дома на баща му. Като причина за отказа си, както и при предходните пъти, Л. Ц. обяснил на майка си, че иска да се вижда с баща си, но се притеснява, че той отново ще го задържи при себе си и няма да го върне на майка му и няма да му дава да контактува с нея и с брат си. Поради отказа на детето Л. Ц. подсъдимата Д.Д. не го завела на адреса на бащата Б.Ц. нито на 06.12.2019 г., нито на 07.12.2019 г.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните от първата инстанция по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: обясненията на подсъдимата Д.Д.; показанията на свидетелите Л. Ц. и К.П., заключението на назначената по делото СПЕ по отношение на малолетния свидетел Л. Ц.; писмените доказателства: заверен препис от Решение № 477/19.11.2014 г., постановено по гр. д. № 204/2014 г. на Софийски окръжен съд, копие от издаден изпълнителен лист въз основа на това решение, копие от удостоверение за раждане на Л.Б. Ц.; справка за съдимост на подсъдимата Д.Д. и др.

Първоинстанционният съд е извършил подробен анализ на събраните доказателства и доказателствени средства, като е преценил същите както поотделно, така и в тяхната съвкупност и е извел правилни фактически изводи. Противно на доводите на тъжителя, не са допуснати логически грешки при оценката на наличния доказателствен материал, като в съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК съдът е обсъдил комплексно събраните по делото доказателства и е обосновал съображенията си, въз основа на които е изградил фактическите си констатации. Извършеният от СРС анализ на доказателствата напълно се подкрепя от настоящата инстанция, която не намира за необходимо да го преповтаря или допълва.

Въззивният съд намира, че фактите по делото са непротиворечиви. Липсва спор относно наличието на граждански брак между тъжителя и подсъдимата, от които имат две общи деца – Б.Б. Ц. /навършил пълнолетие/ и Л.Б. Ц., приключването му с развод и изключително конфликтните отношения между двамата родители, предоставянето на родителските права на майката, както и определения от съда режим за лични контакти с бащата. Тези обстоятелства се установяват несъмнено от приложените писмени доказателства – Акт за раждане, съдебно решение, изпълнителен лист, показанията на

разпитаните свидетели и не се отричат от страните, поради което не се налага подробното им обсъждане. Не се оспорва и обстоятелството, че на инкриминираните дати 06.12.2019 и 07.12.2019 г. подсъдимата Д. не е завела детето Л. Ц. до дома на частния тъжител, като същото се твърди от бащата и се признава изцяло от майката на детето.

В отговор на релевираните от тъжителя възражения, въззивният съд намира, че правилно първата инстанция се е доверила на показанията на свидетеля Л. Ц., които са последователни, непротиворечиви, без тенденция за преувеличаване и съответстващи на другите доказателства по делото и известните на съда факти – че 06.12.2019 г. с петък и е учебен ден. Правилно при обсъждане на заявеното от този свидетел първата инстанция е съобщила малолетната му възраст и заключението на назначената СПЕ относно свидетелската му годност и го е приела като достоверен източник на информация за причините да не бъде осъществена срещата с баща му на инкриминираните дати. Резонно, с оглед психическото състояние на детето при разпита му в съдебно заседание, изразения страх от баща му и ясно заявеното несъгласие да отговаря на зададени му от частния тъжител въпроси, районният съд не е допуснал провеждането на разпит от последния и това не е довело до непълнота, особено с оглед обстоятелството, че въпросите касаят обстоятелства извън инкриминирания период – престоят на детето при баща му през 2016 г.

Показанията на свидетеля К.П. правилно са ценени единствено в частта, отнасяща се до факта на отсъствие на детето от адреса на бащата на процесните дати – 06.12.2019 г. и 07.12.2019 г., който не се оспорва от страните. В останалата част заявеното от него е неотносимо към предмета на доказване по това дело и не е необходимо подробното му обсъждане, поради което доводите на тъжителя в тази насока са несъстоятелни.

При липсата на спор за това, че подсъдимата не е отвела детето в дома на бащата на процесните дати, основателно не са допуснати разпити на свидетелите К. Ц.а, С.В. и М.Т., тъй като показанията им не биха допринесли за изясняване на обстоятелства от значение за обвинението по начина, по който е формулирано.

Въззивният съд, подобно на първостепенния, се довери изцяло на заключението на изготвената СПЕ, което е обективно, ясно, компетентно изготвено и в пълнота отговарящо на поставените задачи, за които се изискват специални знания. От прочита на същата се установява, че за да изпълни задачата, вещото лице е ползвало данните от тъжбата, отговора на тъжбата, разпита на свидетеля Ц. и непосредствено проведеното му психологично изследване (разговор с детето и тестово изследване), поради което не може да бъде споделена позицията на частния тъжител, че за изготвяне на назначеното по делото заключение, е използвана предоставената от защитата СПЕ.

Основателно при преценка на обясненията на подсъдимата съдът е съобразил двойствената им природа – на важен доказателствен източник и основно средство за защита и им се е доверил, тъй като са последователни, логични и не само не се опровергават, но и се подкрепят от останалите доказателства по делото. Както основателно е посочила първата инстанция, подсъдимата не отрича неизгодния за нея факт, че не е завела детето на адреса на частния тъжител, а обяснението □ за причината за това съвпада със заявеното от свидетеля Ц.. В същото време липсват доказателства, които да сочат, че детето е отсъствало от училище на 06.12.2019 г. или че не е било с повишена температура на следващия ден.

Следва да бъде отбелязано, че телесната температура лесно може да бъде установена от всекиго в домашни условия и за това не е необходим преглед при лекар и медицински документ, а изложеното от подсъдимата за физическо неразположение на детето и нежелание от негова страна да посети баща си изцяло съответстват на неговите показания. Наред с това липсват доказателства за описаните във въззивната жалба предположения за причината детето да не посети баща си в указаните в съдебното решение дати. Дори и да се приеме, че в процесния период Л. Ц. е бил в добро здраве, самият той неколккратно казва пред съда, че по принцип няма желание да ходи при баща си, а вещите лица са констатирали конфликт на лоялност спрямо бащата, формиран на базата на описан от него личен травматичен опит от една страна и отчуждаващо въздействие на майката - от друга, което косвено подкрепя защитната теза. Не без значение е и обстоятелството, че по време на

пледоарията си пред настоящия състав самият тъжител изразява убеждение, че детето е предпочело да остане да празнува именния ден на своя дядо в дома на майка си, вместо да отиде при него. Поради това правилно районният съд е преценил, че обясненията на подсъдимата вярно отразяват фактите от обективната действителност, свързани с отказа на детето да бъде заведено при другия си родител, като причините за това в случая са без значение с оглед инкриминираното нейно поведение.

Противно на възраженията на тъжителя, законосъобразно съдът е приел, че изготвените в рамките на други съдебни производства съдебно-психологични експертизи и експертни становища не могат да бъдат използвани за целите на наказателния процес. В случая не се касае за изготвени и приети по надлежния процесуален ред експертизи, които могат да послужат за изясняване на въпросите, за които са необходими специални знания. Правилно от доказателствената съвкупност са изключени и представените копия от други съдебни актове, с изключение на този, чието неизпълнение се претендира в тъжбата, тъй като се отнасят до обстоятелства извън предмета на доказване в настоящото производство. По идентични съображения настоящият състав прецени като неотносими към предмета на делото и приложените пред въззивния съд писмени доказателства.

Обосновано районният съд се е доверил на останалите приобщени по чл. 283 от НПК писмени доказателства, които не се оспорват от страните, непротиворечиви са по отношение на фактите, подлежащи на доказване и допринасят за изясняване на обективната истина. Изводите си за съдебното минало на подсъдимата настоящият състав направи въз основа на приложената по делото справка за съдимост.

Въз основа на така установената и приета фактическа обстановка, правилно първоинстанционният съд е обосновал своите правни изводи за липса на осъществен от подсъдимата Д. състав на престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК, които въззивният съд споделя изцяло.

За да бъде осъществен съставът на престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК, е необходимо от обективна страна да бъде установено, че родител или друг сродник не изпълнява или по какъвто и да е начин осуетява изпълнението на съдебно решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете. Обективната съставомерност на деянието по този законов текст изисква да е налице влязло в сила решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете. Изпълнителното деяние може да се осъществи в някоя от следните две форми, алтернативно предвидени в диспозицията на наказателноправната норма - неизпълнение на съдебно решение или осуетяване изпълнението на съдебно решение, като в случая инкриминираното с тъжбата поведение е под формата на първата от тях – неизпълнение. От субективна страна престъплението се характеризира с пряк умисъл - деецът следва да съзнава, че упражняването на родителските права или правото на лични контакти с детето са уредени със съдебно решение, да предвижда осуетяването на изпълнението на това решение или неговото неизпълнение, като иска или допуска това.

В конкретния случай безспорно се установи, че с Решение № 477/19.11.2014 г., постановено по гр. д. № 204/2014 г. на Софийски окръжен съд, влязло в сила на 08.12.2015 г. бил определен описаният по-горе режим на лични отношения между тъжителя и малолетния му син Л. Ц.. Установи се също така, че на инкриминираните дати бащата не е осъществил лични контакти с детето си. Не се доказва обаче причината за неизпълнението на съдебното решение /за която форма на изпълнителното деяние е повдигнато обвинение/ да се корени в поведението на майката, а на обективни обстоятелства – изразен категоричен отказ на детето да отиде в дома на баща си, независимо от мотивите за това.

Както правилно е посочил районният съд, детето е самостоятелна личност със свои специфични за възрастта потребности, емоционално състояние, възприятие за заобикалящия свят и отношение към всеки родител, които следва да бъдат зачитани, особено когато се касае за дете, което е достатъчно голямо, за да може да изразява собствената си воля и желания, както е в настоящия случай. Според чл.3, т.1 от Конвенцията за правата на детето, ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991 г., в сила от 03.07.1991 г., висшите интереси

на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи, а чл. 3, т. 1 от ЗЗДет прогласява принципа на зачитане и уважение на личността на детето. В тази връзка интересите на детето в конкретните моменти са от първостепенно значение и наличието на посоченото нежелание от негова страна несъмнено е причина да не бъде осъществен посочения в съдебното решение режим, като доводите на тъжителя, че същите не са предмет на обсъждане по наказателно дело, са неоснователни.

Законосъобразно, доколкото с тъжбата е повдигнато обвинение само за едната форма на изпълнителното деяние на престъплението по чл.182 ал.2 от НК - за неизпълнение на съдебното решение, при това с конкретно бездействие - незавеждане на детето на адреса на бащата, районният съд не се е произнесъл за извършването на действия от подсъдимата, създаващи спънки, чрез които е осуетено изпълнението на решението и е оставил без уважение доказателствените искания за наличието на формиран синдром на родителско отчуждение у детето към бащата, съотв. причините за нежеланието му да се среща с него.

При липсата на доказателства, установяващи обективната страна на престъплението, обсъждането на субективната му страна е безпредметно.

По отношение претендираното възнаграждение от защитата на подсъдимата пред настоящият състав, съдът намира, че произнасяне дължи първоинстанционния съд по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК. Това е така, защото въззивното решение не подлежи на обжалване, поради което се отнема и възможността на страните да обжалват същото в частта за разноските, ако те останат недоволни. Възможност да защитят своите права и интереси се предоставя именно в производството по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК, тъй като определението на първоинстанционният съд е обжалваемо.

В заключение и предвид съвпадение между крайните изводи на въззивния съд с тези на първостепенния такъв, присъдата на първата инстанция следва да бъде потвърдена изцяло. Въз основа на извършената цялостна проверка на атакувания първоинстанционен акт, въззивният съд не откри наличието на основания, които да налагат изменение или отмяна на присъдата, с оглед на което, и на осн. чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 05.05.2021г., постановена по НЧХД № 19730/2019 г. по описа на СРС, НО, 129 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____